

*Részlet Kocsor Sándor tiszteletbeli csendőr emlékeiből, amely "A törvény lovagjai" címen jelent meg SZALAY Gyula (Szerk.): A világjáró csendőr c. könyvében.
(A Magyar Királyi Csendőr Bajtársi Közösség okmányai alapján. Pécs, 2002, Gálos Nyomdász Kft. 188.p.)*

Szép szál ember volt az őrsparancsnok, csak úgy sugárzott belőle a komolyság, tekintély. Soha senki nem hallotta káromkodni, vagy nyersen, kiabálva beszélni. Egy nap édesanyám átküldött az őrsre egy kosár frissen mosott fehérneművel, mert a mi mosónőnk a csendőröknek is mosta a fehérneműjét. Ekkor voltam tanúja az alábbi epizódnak.

A csendőrök éppen bekísértek egy részegeskedő, a kocsmában duhajkodó legényt. Az őrsparancsnok bevezetésül lekent két hatalmas pofont a hetyke legénynek, aki egyszerre megváltozott és sírva fakadt, mint egy nagy gyerek. Utána leültette az asztal mellé, ő is odaült melléje, s elkezdett hozzá beszélni, emberi melegséggel, mintha apja lett volna. Bízatta, hogy viselkedjen úgy, mint egy férfi, felelősségteljesen, hozzon örömet szüleinek, és érdemelje ki a falusi társadalom tiszteletét, megbecsülését. A legény hálálkodva, tisztelettudóan köszönt el. Soha többé nem volt vele baj, derék ember lett belőle. A háború után láttam őt, s elmesélte, hogy az őrsparancsnok pofonjainak és tanácsainak köszönheti, amiért tisztességes ember lett belőle.

